

[Jørgen Jørgensen.]

frem for Offentligheden, ud fra det Synspunkt, at vi vilde søge at pille de værste Skavanker ud af Forslaget. Vi vedstaar naturligvis fuldstændigt vort Ansvar for Lovforslagets fortsatte Behandling; jeg gør det ogsaa for mit personlige Vedkommende.

Naar det ærede Medlem siger, at der er ingen Kraft i Agitationen mod det; vil jeg sige, at det har jeg heller ingen Interesse i at der skal være. Mine Bemærkninger har været af ren saglig Karakter. Jeg tror ikke, der er nogen Vælgerinteresse forbundet med det. Vi opererer slet ikke paa den Linie; de Vælgere, der her skulde være Tale om, er Folk, der forlængst har forladt de Konservative og givet sig ind under den højtærede Statsministers Førerskab. Det er der ikke noget at sige til, saadan er nu engang det politiske Livs Vilkaar. Nogen Vælgerinteresse er der ikke i det. Vi for vort Vedkommende vedstaar vort Ansvar for dette Lovforslag. Vi har under Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting gjort, hvad vi kunde for at modificere det paa de Steder, hvor vi syntes, det var værst. At vi ikke har kunnet trænge igennem med alle vore Synspunkter — det er de Vilkaar, som enhver, der beskæftiger sig med almindelig politisk Forhandling, er underkastet.

Jeg vil altsaa blot sige til det ærede Medlem Hr. Hauch, at det havde glædet os Konservative, om man inden for Venstre havde haft saadanne Kræfter i Bevægelse, at det var blevet muligt for os med endnu større Humør at deltage i Lovforslagets endelige Vedtagelse i det høje Ting.

Stensballe: Jeg kan kun glæde mig over, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne gav mig Tilslutning til, at nu maatte der arbejdes og produceres. Jeg udtalte ogsaa, at jeg haabede, at Arbejderne ligesom før Krigen i egen Interesse vilde gøre deres yderste Indsats, og jeg sagde, at hvis det ikke skete, vilde det være vanskeligt for Landet at bære det høje Lønniveau, vi er kommet op paa, i Konkurrence med Ulandet. Og saa sagde det ærede Medlem: Ja, det skulde de ogsaa nok, men saa maatte de have Indseende med Forretningsgangen. Jeg troede, at den Tale forlængst var forbi. Der er sluttet Overenskomst for 2 Aar med alle Arbejderne, og i denne Overenskomst staar der, hvordan man skal forholde sig med alt det. Nu at begynde at tale om noget, som ligger ud over, hvad der staar i Overenskomsten — den skal nok blive holdt — er kun at være skadevoldende over for Arbejderne.

Lannung: Den højtærede Finansminister replicerede til mine Bemærkninger angaaende Udgangspunktet for Pengangsskatten, og jeg vil gerne i Anledning af hans Bemærkning understrege, at det, jeg sagde, var, at mit principale Ønske var, at man i hvert Fald burde indrømme et Fradrag i Formuestigningen, henholdsvis et Tillæg til Basisformuen, for den Del af Formuefremgangen i 1939, som Skatteyderen kan dokumentere er almindelig Opsparing, der intet har med Krigen at gøre. Jeg er med andre Ord rede til at lægge Bevisbyrden over paa Skatteyderen, og jeg tilføjede: eventuelt allerede fordi Pengene simpelt hen er indtjent før den 1. August 1939, f. Eks. kan det dreje sig om Gage for de 8 Maaneder, der ligger forud for Krigen, og det er da oplagt — der kan ikke være Diskussion om det —, at et saadant Beløb ikke paa nogen Maade kan være krigspræget. I et saadant Tilfælde var det en rimelig Retfærdighedshandling at give et Fradrag, respektive et Tillæg til Basisformuen.

Saa talte den højtærede Finansminister om Spørgsmaalet Dobbeltafgift, saavel Stigningsafgift som Laan af samme Beløb, et Spørgsmaal, som ogsaa de Konservatives ærede Ordfører var inde paa. Den højtærede Finansminister sagde, det var et æstetisk Spørgsmaal. Jeg har i Almindelighed stor Interesse for Æstetik, og er den højtærede Ministers Udtalelse rigtig, saa maa jeg sige, at saa har Æstetikken ogsaa sin store Betydning paa et Felt som dette. Selvfølgelig betyder det mest for de større Stigninger, som Ministeren sagde, men det forandrer ikke den Kendsgerning, at det er et rimeligt Retfærdighedshensyn, og et saadant er det, forekommer det mig, med Henblik paa en usikker Fremtid tilraadeligt at respektere ogsaa for Venstremænd og Nationaløkonomer. Det er en politisk Belastning af Fremtiden, som det rigtigt er nævnt, hvis man i et Tilfælde som dette ikke tager dette Retfærdighedshensyn, og jeg henstiller altsaa for mit Vedkommende, at man søger at undgaa denne dobbelte Afgift. Det kan naas endnu med lidt god Vilje fra alle Sider.

Ministeren replicerede ogsaa til mine Bemærkninger om, at man tager Afgift i Forhold til Kursen pr. 1. Januar 1946, og samtidig tager en Afgift direkte af Selskabet. Jeg maa over for Ministerens Bemærkninger særlig have Lov til at fremhæve, at Kursen er jo Udtryk for Værdien i Handel og Vandel — nærmere kan man ikke komme Problemet. Man kunde sælge de paagældende Aktier den 1. Januar 1946, Dagen før eller Dagen efter, til den Kurs; man kunde ikke faa hver-